

NS Nyhetsbulletin

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1144

16.02.2025 (136)

Utbildningen av ett ondskefullt geni

av Gerhard Lauck

Del 10

Lag Man & Outlaw

Ibland ville en före detta (?) fiende ha min hjälp i ett ärende som rörde en före detta (?) vän. Situationen var ofta både bisarr och förvirrande. Lite som i gamla västern, där gränsen mellan *lagens man* och *laglös* ibland var suddig.

Mördare fick ibland kortare fängelsestraff än icke-våldsaktivister. Denna orättvisa bidrog bara till radikalisering. Vissa aktivister tänkte: *Om jag ska sitta av tiden kan jag lika gärna begå brottet också!*

Enstaka våldshandlingar blev följden.

Tack vare mina omfattande kontakter var det ofta inte svårt att etablera åtminstone en indirekt "länk" till mig. Dessutom fick vår litteratur mycket stor spridning i dissidentkretsar. Den hittades ofta under sökningar eller till och med på "brottsplatser".

Ibland kände jag "terroristmisstänkta" från många år tidigare. När de fortfarande var en del av den *icke-våldsamma* motståndsrörelsen. Naturligtvis förekom det aldrig någon inblandning eller inblandning.

Det enda psykologiskt halvvägs effektiva sättet att motverka denna trend var att berätta för dem: *Vi håller med om att dessa smutsiga hundar förtjänar att kokas i olja och strandsättas på en öde ö med sin svärmor. Men vi vill inte spela dem i händerna. Behåll disciplinen!*

Immunitet mot arrestering

Ironiskt nog hade några av de regeringar som begärde min hjälp, åtminstone vid ett eller annat tillfälle, aktivt bekämpat min underjordiska verksamhet. Jag stod fortfarande inför den mycket verkliga risken att bli arresterad vid gränsen. Därför var jag tvungen att beviljas en officiell *immunitet mot arrestering!* De gjorde detta mer än en gång. Särskilt 1979 i Bückeburg och 1992 i Stuttgart.

Den 9 mars 1992 vittnade jag i den längsta nationalsocialistiska rättegången i Tysklands efterkrigshistoria i Stuttgart efter att ha beviljats tillfällig amnesti. Säkerheten var slapp. Jag blev attackerad och fick lite tårgas i ansiktet. Det sved lite grann. Men smaken var inte riktigt lika dålig som min egen matlagning.

På den ljusare sidan påpekade min nära kamrat Christian Malcoci namnen på tre av advokaterna: *Sieg, Heil och Führer!*

Vid ett annat tillfälle (Frankfurt 1989) informerades jag om att jag hade beviljats immunitet för vissa saker, men fick uttryckligen veta att denna immunitet inte gällde för andra. I själva verket fick jag höra följande: *Vi lovar att INTE skjuta dig med den pistol vi håller i vår HÖGER hand. Men vi informerar dig härmed om att vi INTE lovar att inte skjuta dig med den pistol vi håller i vår vänstra hand!*

Jag fann detta mycket underhållande.

Trots min tacksamhet för att ni gav mig ett så gott skratt, var detta ett av de få tillfällen då jag tackade nej till erbjudandet.

FBI och J. Edgar Hoovers sexuella perversjoner

Vår telefonförbindelse är usel. Det är irriterande.

Jag klagar till min kollega i andra änden av linjen: *Du vet, jag har inget emot att FBI avlyssnar våra linjer. Men jag önskar bara att de inte skulle förstöra anslutningen!*

Han instämmer helhjärtat: *Ja, vid sådana här tillfällen känner jag för att prata om J. Edgar Hoovers sexuella perversjoner!*

Klick! Telefonen slutar fungera just i detta ögonblick.

Jag ringer upp honom igen. Han gör en skarpsinnig iakttagelse: *Jag antar att de inte gillade min kommentar om Hoovers sexliv!*

Vi skrattar båda två!

En annan medarbetare sa att agenterna en gång tydligen fick sina ledningar korsade. *Han* kunde höra *dem*, men *de* kunde inte höra *honom*. De diskuterade vad som gått fel, kom på det och stängde av.

* * * * *

USA:s regering verkade ganska likgiltig inför vår verksamhet. FBI besökte oss då och då. Antingen av principiella skäl eller på begäran av en utländsk regering.

Detta försatte oss i en känslig situation.

Å ena sidan var vi tvungna att agera utifrån antagandet att FBI skulle vidarebefordra information till våra fiender. Vi ville inte avslöja några viktiga hemligheter.

Men å andra sidan ville vi att FBI skulle kunna lära sig tillräckligt för att vara säkra på att vi varken var brottslingar eller terrorister.

Jag har haft flera roliga möten med FBI under årens lopp.

Första gången de dök upp vid min dörr var jag stationerad i en främmande stad. Jag låtsades att jag inte talade engelska. Tyvärr talade FBI-agenten flytande tyska. Dialogen var som en sketch från en komedi. Men vi höll båda masken. (Grannarna hälsade alltid på mig med ett roat leende efter det).

En annan gång blev jag kallad till personalkontoret på fabriken där jag arbetade. Personalchefen hade ett bekymrat uttryck i ansiktet. Hon pekade på två män och sa: *De här herrarna skulle vilja tala med dig.* Jag minns fortfarande efternamnet på den där agenten, för han kom på besök några gånger. Han besökte också mina grannar. En sa till honom: *Ja, jag känner honom. Han är en trevlig kille. Han rider häst och vagn på våra barn.*

Alla tryckerier i en medelstor stad vägrade att utföra vårt arbete. Två nämnde att de hade haft besök av FBI. Vi funderade en kort stund på att köpa ett eget tryckeri och konkurrera med dem! (Det var bara ett tryckeri som vi inte hade frågat. Han var vår granne och vi ville inte försätta honom i en besvärlig situation).

Under årens lopp hade två banker i olika delstater berättat för oss att de inte längre behövde beställa vissa utländska valutor från de stora bankerna i öst, eftersom de fick tillräckligt från oss.

Vi övervägde allvarligt att köpa *två* olika bankbyggnader under årens lopp. En av dem var en imponerande trevåningsbyggnad på en huvudgata i en större amerikansk stad. Vi hade redan mer än tillräckligt med pengar för att täcka handpenningen. Men vårt behov var inte tillräckligt stort för att motivera kostnaden, så vi bestämde oss för att inte göra det.

En av dessa banker ringde ibland först och skickade sedan en chaufför åtta mil för att hämta det hos oss, när de behövde det bråttom.

Ibland tog jag personligen med mig utländsk valuta till den andra banken. Den unga damen vid valutadisken och jag blev vänner på ett platoniskt sätt.

En dag var hon helt strålande. Efter mitt senaste besök hade någon rusat in på hennes kontor och helt förskräckt frågat om hon visste vem han just hade sett läm-

na hennes kontor. Han hade betett sig som om han just hade sett Billy the Kid lämna banken med en stor väska med sedlar som föll ur den.

Tjugo år (!) senare informerade den banken oss skriftligen om att de skulle avsluta vårt konto. Först långt senare hittade jag en ledtråd. Jag fick en kopia av ett Interpol-dokument som angav att jag var under utredning misstänkt för penningtvätt och vapensmuggling i delstaten Utah! (Obs: Jag har aldrig ens varit i Utah i hela mitt liv!)

Gretchen, som mindes FBI från 1930-talet, anmärkte: *Tillverkar de de där typerna från en gjutform? De såg exakt likadana ut som för femtio år sedan! Jag såg dem på femtio meters avstånd!*

George kommenterade: *FBI skickar gärna sina nya agenter för att intervjua oss som en del av deras utbildning, eftersom de vet att vi är ofarliga.*

En av de roligaste incidenterna var när tre agenter knackade på min dörr. Jag ville inte ha dem i huset, så vi gick till en närliggande restaurang.

En äldre gentleman som var närvarande var rädd att jag aldrig skulle komma tillbaka! Han hade förlorat släktingar till KGB på ett liknande sätt. Han ville ringa polisen.

Den yngste och mest oerfarne agenten var Howard. Han insisterade på att han hade bevis för att jag hade fått 70 000 dollar från terrorister! Han lovade att "stänga ner mig". Jag svarade: *Om du har bevis, följ med mig till banken. Berätta för bankdirektören så att han kan kreditera mitt konto med det beloppet!*

Ljuger FBI för sina egna agenter? Tror ni verkligen på deras eget skitsnack? Eller anställer de dem från en skådespelarskola istället för från en juristskola som de påstår?

Men Howard erkände att mitt hus och min bil var blygsamma. Definitivt medelklass.

Hur som helst publicerade jag en underhållande redogörelse för denna händelse. Efteråt ringde Howard och tackade mig för att jag inte avslöjat hans efternamn!

En ny strategi på 1980-talet

Under 1980-talet blev den "legala armen" den dominerande kraften i den nationalsocialistiska rörelsen i Tyskland. Vår "illegala arm", förkroppsligad i NSDAP/AO, arbetade sida vid sida med den, parallellt men separat. Jag erbjöd mig till och med att trycka en tidning för den legala armen, men Michael Kühnen trodde att den ändå bara skulle förbjudas. Detta förhållande kunde liknas vid två olika grenar av samma nations väpnade styrkor.

Michael Kühnen ägnade ett helt kapitel åt mitt arbete i sin bok *Führertum*

zwischen Volksgemeinschaft und Elitedenken (Ledarskap mellan folkgemenskap och elittänkande).

Här är ett utdrag:

Den verkliga förebilden för en nationalsocialistisk ledare i den nya [efterkrigs-] generationen är dock Gerd Lauck, den organisatoriska ledaren för NSDAP:s förberedande och utländska organisation! ...

Partikamrat Lauck skapade den egentliga nationalsocialistiska kamporganisationen under efterkrigstiden. Organisationens uppbyggnad började praktiskt taget vid nollpunkten. Unga kamrater som idag kommer till vår ännu lilla, men funktionella och framgångsrikt arbetande rörelse, kommer knappast att kunna föreställa sig att det för tio år sedan ännu inte existerade någonting alls. Ingen organisation, inget propagandamaterial, ingen uppfattning, helt enkelt ingenting: bortsett från några fanatiska unga nationalsocialister som vågade närma sig en till synes hopplös uppgift, nämligen återuppbyggnaden av det nationalsocialistiska partiet och kampen för det Fjärde riket.

Bland dem fanns Gerd Lauck, den egentliga ledarpersonligheten: Vilken fantasi, vilja och beslutsamhet krävdes för att offra privatliv och yrke för en rörelse, som inte ens existerade igen alls, och som han själv skulle bygga från ingenting i årtal av kamp! Han organiserade de första tryckmöjligheterna, skapade med NS KAMPFRUF den första öppna nationalsocialistiska tidningen under efterkrigstiden, han utvecklade konceptet med en rörelse som arbetar i propagandas underjord med cellstruktur, han hittade finansiella möjligheter - och med ofattbart magra resurser kom kampen i rörelse och fann fler och fler anhängare i Tyskland.

Under processen motstod partikamrat Lauck konsekvent frestelsen att, med tanke på avsaknaden av en politisk infrastruktur, utropa sig själv till ny ledare eller att framställa sin lilla trupp som ett nygrundat NSDAP - båda skulle ha varit en karikatyr av vårt stora förflutna! Istället såg han sin uppgift som att tjäna det framtida partiet. Denna disciplin, prioriteringen av partiet, även om det ännu inte existerade alls, framför det personliga ledarskapets fåfänga, detta avståndstagande från rekryteringen av personliga anhängare, principen att ledare och organisation måste bevisa sig i aktivisternas ögon, vars förtroende de måste vinna innan de kan kräva det tvärtom - partikamrat Lauck etablerade allt detta i den framväxande rörelsen. Allt detta blev en modell för oss, efter att vi - framsprungna ur NSDAP/AO - skapat en juridisk gren av den nationalsocialistiska rörelsen och därmed tagit ett avgörande steg framåt i kampen för partiets återgrundande.

Men vi får aldrig glömma vem vi har att tacka för att en grund lades för detta

återuppbyggnadsarbete och att principerna för ett genuint nationalsocialistiskt ledarskap åter blev kända - det har vi Gerd Lauck och hans NSDAP/AO att tacka för. Deras betydelse för vårt arbete kan helt enkelt inte överskattas - utan denna kamp av partikamrat Lauck på 1970-talet skulle vårt första genombrott på 1980-talet helt enkelt ha varit otänkbart. Och även om vår gemenskap har dominerat rubrikerna i årtal och vuxit till den ledande kraften i den nationalsocialistiska rörelsen, är vi ändå alltid bara den ena, den legala armen av en enda, enhetlig rörelse, vars andra, illegala arm förblir NSDAP/AO under ledning av partikamrat Lauck. Denna del av vår rörelse har också gjort stora framsteg under de gångna åren, besitter idag betydande tekniska och materiella möjligheter och har - som redan tidigare - tack vare sitt läge i USA en ointaglig position, som alltid kommer att utgöra ett skyddsnät för oss...

Det han har åstadkommit under de första ett och ett halvt decennierna av sitt ledarskapsarbete och hans genuina ledarskap motiverar att han redan nu räknas till nationalsocialismens stora ledarpersonligheter, som är förebilder och inspirationskällor för oss alla.

* * * * *

Mina tjänster var inte längre lika efterfrågade. Tack vare min personal räckte även min "deltid" till för att hålla den nedskalade verksamheten igång.

Jag bestämde mig för att satsa på en företagskarriär. När jag fick det högsta testresultatet i företagets historia blev den självlärde miljonärens VD så imponerad att han anställde mig på direkten. Han utbildade mig personligen. Jag blev hans *vice VD för marknadsföring*. Denna utbildning och erfarenhet ligger till grund för mina kunskaper om företagande.

Ironiskt nog var den här VD:n jude! Mina vänner diskuterade om "han visste" eller inte. En gammal Bund-kamrat mindes liknande situationer: *Efter kriget var det många som var rädda för att anställa oss Bund-folk. Men judarna ville. De visste att vi var bra arbetare och skulle tjäna mycket pengar åt dem. Dessutom skulle de slippa kritik för att de anställde oss.*

När järnridån senare föll lämnade jag affärsvärlden. Jag återvände till "aktiv tjänst" så att säga.

NSDAP / AO är världens största leverantör av nationalsocialistiska propaganda!

**Tryckta och online tidskrifter på många språk
Hundratals böcker på över ett dussin språk
Över 300 webbsidor på dussintals språk**

